

Amerikama kaupmees küsis nore mehhe käest, kes ennast temma tenistusse pakkus: „Kui palju palka küsid sa nädala eest?“ — Noormees kostis: „Kui rahhalaeka wõtti minno käes seisab, siis küsin 25 rubla; agga ilma jellela, siis küsin 50 rubla.“

Tenija tüddar lapse mõtted.

Kui ma nenda omma elloluggo järrele mõtlen, siis ei olle se muud, kui paljas waew, murre ja hädda: Pea ollen pesjo-künnal, pea leiwa-künnal, pea porrandaid pessemas, pea saapaid puhastamas, pea wet kandmas ja puid tomas ja nenda hommikust õhtuni, ööd ja päwad, nädala läbbi; ja keige selle eest ei sa ma muud, kui taplust, söimamist ja halletanud leiba ja mädanend lihha! sedda ei pea ma mitte kaua wahto! Kui hea on jälle meie ammel: hommiko maggab temma ni kaua, kui ta tahhab, kui ülles ärkab, saab kohhe kohwi ja sööb saksa laua peäl sedda, mis nemmad isse söwad ja joob weel mõnne klasi jodawat wiina ja head õllut; keigel päwal ei te temma muud, kui naerab ja laulab. Ma tean, mis ma teen,

toa-tüdrufuks ma ennam ei jä, ma tahhan ka ammeks jäda.

Wahhest rikkub tö ja teggo

Tüddar lapse ello luggo,
Kui ta leiwa wannemad
Tedda kurjast sundiwad,
Eht ka tõstwad tübja kärta,
Siis ta waene tüddib ärra
Ja ei holi ommeist auust,
Eiga ennam heast nõust;
Taplustest ta ärra tüddib
Kurb meel temma rindus tüddib
Jaga pääw, mis tulles ees,
On ta südda wallo sees,
Ja kui santi toito sööb,
Siis ta leiwast lahti lööb,
Küüd ei tea hakkatust,
Wimaks leiab hukkatus!

Üks kenna ja noor Judi tüddar lapse istus pulma laudas ja jämme libhunik temma kõrwas, kes omma ello wiisi polest kuulus roppu suuga mees olli. Judi tüdruk aigutas mitto korda ühhe teise järrele ja unnuistas kät su ette panna. Kui libhunik sedda näggi, hüdis kaunist karmeste: „Oh, o! mo armas kenna laps, ärra söög mind mitte ärra!“ — „Oh ei“, kostis